

и е една необходимост само въ ония държави, които фактически се управляватъ парламентарно. Прочее, съществуването и на двата тия институти въ конституционното право съ нищо не подкрѣпва схващането, че парламентаризмътъ, като учение и управление, е получилъ пъленъ изразъ и санкция въ конституционнитѣ положения на страната.

§ 115. — II. Устои и основания на парламентарния режимъ.

Въ сжщностъ, не само въ българската конституция, но въобще въ никоя отъ европейскитѣ конституции принципитѣ на парламентарното управление не сж формулирани. Парламентарниятъ режимъ, създаденъ най-напрѣдъ въ Англия, е билъ прѣнесенъ и въдворенъ въ редица държави на континента; нито въ една обаче той не е билъ урегулиранъ съ законъ¹⁾.

Парламентарното управление е било въведено въ Англия и на континента по два различни начина. Тамъ то се крѣпи върху база, за която въ континенталнитѣ държави нѣма нито поменъ и която е въ връзка съ особенитѣ конституционно-политически условия и съ националния характеръ на англичанитѣ. Послѣднитѣ изслѣдвания по тая мате-

¹⁾ Срв. *G. Jellinek*, Allgemeine Staatslehre, стр. 703 и слѣдн. Даже автори, като *Esmein*, признаватъ, че парламентарното управление не е получило легална регламентация, като обясняватъ, какво регламентирането му било невъзможно поради неговата „сложность“ и „тънкость“. Въ сжщностъ, причината за това е опасността, да не би парламентаризмътъ, възведенъ въ конституционна норма, да разслаби, даже да направи невъзможно самото управление.

Правото на белгийския кралъ, чрѣзъ свободенъ изборъ да назначава министритѣ, признаватъ: *Vauthier*, Das Staatsrecht des Königreichs Belgien, стр. 51 и *Errera*, Staatsrecht des Königreichs Belgien, 1909, стр. 58. А по отношение на републиканска Франция *Lefebvre*, Étude sur les lois constitutionnelles, 1882, стр. 103.

Парламентарното управление е санкционирано само въ конституциитѣ на нѣкои отъ английскитѣ колонии, главно въ Австралия. Не е вѣрно твърдението на *Баламезовъ*, *ibid.* стр. 32 (позовавайки се на *А. Алексѣевъ*, Министерская власть, стр. 163), че унгарскиятъ законъ „за образуването на унгарското отговорно Министерство“ отъ 1847/48 г. съдържа постановление съ съдържание: „Негово Величество назначава министритѣ по предложение на министра-прѣдседателъ“. Срв. *Heinrich Marczali*, Ungarisches Verfassungsrecht, стр. 79: „Въ законитѣ отъ 1848 г. не се споменава нито съ една дума, че формата на управлението ще бжде парламентарна“. Сжщиятъ авторъ на стр. 117 обяснява: понеже министъръ-прѣдседателътъ опрѣдѣля политическото направление на правителството, „отъ това слѣдва, че другитѣ министри се назначаваатъ по негово предложение“.